

битъкъ: кожи, лой, червишъ, сланина, езици, рокове, и т. н. съ които се употрѣбаватъ въ разни мѣстни занаяти: гребенарство, гайдаджийство, кожухарство, кожарство и т. н. Съ *лой* и *червишъ* Сливенци сж търгували, поне както се чува около 1830 година, въ Цариградъ, изъ Архипелага и т. н. Сливенската *пастарма* е била известна чакъ въ М. Азия и Кримъ. Тя е преди всичко азийски артикулъ, защото е сурово месо, сушено на сѣнка, съ каквато храна обикновено се задоволявали номадскитѣ народи (за Хунитѣ, както е известно, се разправя, че бидейки постоянно на коне, туряли суровото месо подъ седлата си, гдето и се опичало за да го ядатъ. Нѣма съмнение, че това е другъ родъ *пастарма*, която можемъ да наречемъ „хунска“. Подобно на пастармата сж тъй нареченитѣ *мартадели* (въ Италия), и *viande seche* у Франция, Швейцария (Гризонъ), но чужденеца навиква да я яде, както забелязва Иречекъ, само следъ пълна аклиматизация.

Сливенскитѣ понятия за охранване на товарния добитъкъ, както, въобще, и тия на всички българи, не сж похвални. Нашиха добитъкъ, както и забележително сочатъ много наши поговорки, се гледа като *добитъкъ*. Турцитѣ спрямо добитъка сж много по-културни отъ насъ. Нашитѣ коне, напримѣръ, сж лошо гледани, а това не се дължи само на сиромашия и на нѣмане пасища.

### Земедѣлие.

Обработването на земята въ Сливенъ днесъ е ограничено само между селянитѣ. Сливенската околностъ е предимно земеделска, съ изключение на тая на северъ отъ града, гдето, поради планинскитѣ мѣста и гори, населението се занимава почти изключително съ скотовѣдство. Дори и до днесъ населението отъ с. с. Ичера, Градецъ, Катуница и Котелъ слиза презъ пазарнитѣ дни въ Сливенъ за да се снабдява съ храна, носена тукъ отъ селяни отъ околнитѣ подпланински заселища.

Безпорно, въ по-старо време и частъ отъ гражданитѣ сж се занимавали съ земедѣлие. Вече отъ това, че мѣстото около днешния „Шадарфанъ“ е било *харманъ* (гумно), а сжщо тъй и това край „Овчарската махала“ въ Клуцохоръ, което мѣсто и до днесъ носи названието „*харманитѣ*“, се види, че въ Сливенъ презъ по-отминалитѣ години на робството е имало граждани, които се занимавали съ земедѣлие. Такива се срѣщатъ и до днесъ, но се четатъ на прѣсти. За *гумно* въ тая насока имъ служи тѣсното пространство, вече вѣнъ отъ града, до новитѣ *Еврейски гробища* (на пжтя отъ Сливенъ за банитѣ).

---

магарето. Сливенския панаиръ, който става на югъ отъ артилерскитѣ казарми и е само слабъ поменъ отъ голѣмия нѣкогашъ тукъ панаиръ е по-скоро панаиръ само за товаренъ и превозенъ добитъкъ. За подобрене на конската порода въ Сливенско, вѣнъ отъ града подъ Новоселскитѣ гробища е основанъ окръженъ конезаводъ (1892 г.), жребцитѣ въ който сж отъ полуарабска и мѣстна порода.